

Mlad čovek veruje da je umetnost utočište odabranih. Tek kasnije shvati da je za umetnika važno znanje koje se o svetu ne može spoznati, i da umetnost upravo time treba da se bavi. Umetnost ima veze sa poštovanjem i svetošću kao, na primer, stajanje pred freskama u nekom od srednjovekovnih srpskih manastira, zaštićenih od letnje jare, sa svećama koje se pale za mrtve i verom u svoje postupke i stavove, a da niko ništa ne traži za uzvrat, i niko o njima ne daje svoj sud. Kao pokušaj življenja bez mnogo taktiziranja.

Za Ljiljanu Vorgić, akademsku slikarku iz Novog Sada „život bez umetnosti je kao život bez identiteta“. Zato je njen život umetnost, bilo da se radi o slikarstvu, dizajnu, bilo čemu drugom što je lepo. Umetnost nije samo sistem odgovora već i sistem iskustava. I nije dovoljno samo biti već i trajati, a za tajanje je najvažniji peti element – prava ljubav. Ako ljubavi nema „onda si lažnjak i to se brzo prepoznaje“.

Satkana od emocija, Ljiljana Vorgić kaže da slikar, kako bi ovladao zanatom, treba svugde da zađe. Seća se reči jednog svog kolege koji se hvalio da je „celu istoriju umetnosti prošao peške“, ne bi li izučio zanat. Ono što jednog umetnika odvaja od svakog drugog je autentičnost ideje koja ne podleže utisku:

- Kada stvara svoje delo umetnik ne treba nigde da ide, osim unutar sebe, i to u granicama dokle ga vode emocije i njegova razmišljanja - kaže umetnica, čest učesnik likovnih susreta, ali ne jednodnevnih „paprikaš“ kolonija, već onih dužih, koje okupljaju umetnike različitog senzibiliteta. Zato je zahvalna Branislavu Boškoviću, akademskom slikaru i selketoru koji ju je po drugi put pozvao na likovnu koloniju u Etno domaćinstvo porodice Miljević, u kojoj osim odličnih uslova za rad, vanserijskog druženja, svi prisutni imaju šta da nauče o moralnim načelima funkcionisanja jedne porodice, i svakog pojedinca u toj porodici. Jer, porodica Miljević je sjajan model najviših moralnih principa, i u njihovom društvu je lepo boraviti. O tome najbolje govore dela koja umetnici ostavljaju, trudeći se da stave svoj potpis ispod svog, što boljeg rada. Priznaje da nije na svim susretima slikara tako.

- Ne idem na kolonije gde se ostavlja jedna slika. Volim kada jednu sliku radim po želji domaćina, a drugu po svojoj. U onoj prvoj, ponekad nisi to ti, ali drugu uradiš po svom. Zato ima mnogo slikara koji ispod naručenih ne stavljaju svoj potpis. Ne treba umetnike primoravati da izlaze iz svog faha. Jer, sloboda je drugo ime za umetnost.

Ljiljana Vorgić se ovoga puta, za razliku od prošlog kada se igrala i predstavila performansom, uradila pejzaž i bajkovito, nadrealističko snoviđenje, u čije traganje se već duže vreme upustila, i na čemu će se jedno vreme zadržati, što će biti i koncept njene predstojeće izložbe. Njenoj inspiraciji ovoga puta kumovalo je i odlično društvo, poštovanje ženskog principa pri izboru

učesnika od strane selektora, dovođenje slikarki sa jakim stavom, iskristalisanim izrazom i dobrom energijom, uz napomenu da su i kolege slikari, s pravom na tom mestu.

- Sretali smo se na nekim prethodnim kolonijama, prepoznali se i vezali. Ali ne srećemo se često. Ovde je sabrano mnogo nas koji smo želeli da se vidimo i svakako smo nedostajali jedni drugima. Naš cenjeni kolega, Stojan Milanov je rekao: „Nekim blizinama ni jedna daljina ne može ništa“, i to je poenta ovog saziva - zaključila je umetnica.